

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: LEEN SLIBES

Citation: Aakjær, Jeppe: "LEEN SLIBES", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 226. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid93900/facsimile.pdf>
(tilgået 11. maj 2021)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

HØST.

Og aldrig stemmes en Sjæl saa glad,
det være sig Mands eller Kvindes,
som naar det dufter af Myntens Blad,
og Negene samles og bindes.

Og aldrig puster en Vind saa blødt,
som naar det lyner i Østen;
og aldrig kysser en Mund saa sødt,
som naar det dugger om Høsten.

Og aldrig jeg mindes en Mark saa grøn
som den om mit Hjemlands Haver;
og ingen Sol har jeg set saa skjøn
som den, der gik ned mellem Traver.

10/2 1906.

LEEN SLIBES.

Hør hvor den hylr, den gule Sten,
hørtes dens jamrende Drav vel af nogen?
Ja saa minsandten, paa brune Ben
staar jo den Sliber i Krogen!

Saa er da Leernes Fred forbi;
nu skal de luftes, de støvede „Pinde“,
Odden skal glimte i Solen fri,
Dugg over Knagerne rinde.

Se dog ved Svinget den spinkle Knægt!
Huen ham dybt over Ørerne synker;
der hvor han ret skal gi Nedsvinget Vægt,
Buxerne folder og rynker.

Sliberen buer de brune Ben,
spytter imellem saa fedt over Bladet,
nyner saa smaat, mens den gule Sten
dykker og stiger af Badet.

Stenens Stænken gjør Purken vaad;
Ærmet vil tørre de grimede Kinder;
Sliberen skjænder og høger kaad,
Purken sig hurtigt besinder.

Laden ligger i Skyggens Fred;
Sliberen føler med Tomten paa Æggen,
ynder dog stadig ej dens Bed,
buer saa atter paa Læggen.

Stenen stritter paa Væggens Tavl,
Tudsen glør frem fra de vædede Burrer;
Rugen ringler saa gul om Gavl,
Handuen danser og kurrer.

10/2 1906.

HØSTVISE.

Nu er Sæden lang og gul,
tung i Top og strunk i Staa,
og den sidste Kukmand er forlængst rejst sønderpaa.
Og nu hvæsser vi vor Le,
og saa mejer vi vort Korn,
og saa favner vi vor Kvinde under Maanens Horn.

Ja, nu letter vi vor Krop,
naar det dæmrer imod Dag,
og saa spænder vi vor Næve om den krumme Knag;
og saa segner Sæden ned
over Mejeredets Arm,
som en Kvinde langsomt synker mod sin Bejlers Barm.

Frøen mister nu sin Fred,
se, han springer for mit Blad,
og det samme gjør nok Ræven hist, der røde Rad!
Han, som la' sin Røverborg
frækt i Vangen mod min Gaard,
har nu sidste Gang smagt Kyllingsteg i dette Aar.

15